

УДК 338.45:338.242

JEL L26, Q01, O11

DOI <https://doi.org/10.32782/2786-765X/2026-12-15>**Малиновська Ю.Б.**

кандидат економічних наук, доцент,
доцент кафедри зовнішньоекономічної та митної діяльності,
Національний університет «Львівська політехніка»
ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-1551-9492>

Заєць І.В.

аспірант,
Національний університет «Львівська політехніка»
ORCID: <https://orcid.org/0009-0001-5862-3337>

Мартинюк Т.О.

аспірант,
Національний університет «Львівська політехніка»
ORCID: <https://orcid.org/0009-0007-0793-9941>

Мачула Р.В.

аспірант,
Національний університет «Львівська політехніка»
ORCID: <https://orcid.org/0009-0005-2551-4512>

СТІЙКЕ ПІДПРИЄМНИЦТВО ЯК ДРАЙВЕР ЕКОНОМІЧНОГО ВІДНОВЛЕННЯ

У статті досліджено роль стійкого підприємництва як ключового драйвера економічного відновлення в умовах глобальної нестабільності та структурних трансформацій. Обґрунтовано, що інтеграція принципів сталого розвитку у підприємницьку діяльність сприяє підвищенню економічної стійкості, активізації інноваційних процесів, зростанню зайнятості та посиленню конкурентоспроможності національних і регіональних економік. Проаналізовано основні механізми впливу стійкого підприємництва на економічне зростання, визначено ключові фактори та бар'єри його розвитку. Запропоновано комплекс рекомендацій щодо стимулювання стійкого підприємництва шляхом удосконалення регуляторного середовища, розширення фінансової підтримки, розвитку людського капіталу та інноваційної інфраструктури. Результати дослідження можуть бути використані при формуванні державної політики економічного відновлення та розвитку підприємницьких екосистем.

Ключові слова: стійке підприємництво, економічне відновлення, сталий розвиток, інновації, конкурентоспроможність, регіональний розвиток, підприємницька екосистема.

Постановка проблеми. У сучасних умовах світова та національні економіки функціонують у середовищі підвищеної нестабільності, що формується під впливом воєнних дій, фінансово-економічних криз, пандемічних наслідків, геополітичних трансформацій, цифровізації, кліматичних загроз та зростання соціально-економічної нерівності [1]. Такі виклики істотно ускладнюють процеси економічного розвитку та зумовлюють необхідність переосмислення традиційних підходів до формування стратегій зростання, відновлення та довгострокової конкурентоспроможності.

Традиційні моделі економічного розвитку, орієнтовані переважно на максимізацію валового внутрішнього продукту, короткострокову прибутковість та інтенсивне використання природних ресурсів, дедалі частіше виявляють свою обмеженість. Вони не забезпечують достатнього рівня економічної стійкості, не

сприяють екологічній безпеці та не гарантують соціальної справедливості. У зв'язку з цим у фокусі наукових і практичних дискусій дедалі більшого значення набуває концепція сталого розвитку, яка передбачає гармонійне поєднання економічних, соціальних та екологічних цілей.

Особливу роль у реалізації принципів сталого розвитку відіграє підприємництво як ключовий інститут ринкової економіки, що формує інновації, створює робочі місця, стимулює інвестиційну активність та забезпечує адаптацію економічних систем до змін зовнішнього середовища [2]. Водночас класичні підприємницькі моделі, орієнтовані виключно на фінансову ефективність, часто не враховують довгострокових соціальних та екологічних наслідків господарської діяльності, що знижує їхній потенціал як інструментів стійкого економічного розвитку.



У цьому контексті особливої актуальності набуває концепція стійкого підприємництва, яке розглядається як форма підприємницької діяльності, спрямована на створення економічної цінності за одночасного врахування соціальної відповідальності та екологічної збалансованості [3]. Стійке підприємництво передбачає впровадження інноваційних бізнес-моделей, використання ресурсоефективних технологій, розвиток циркулярної економіки, формування етичних ланцюгів постачання та орієнтацію на довгострокову цінність для суспільства.

Актуальність дослідження ролі стійкого підприємництва особливо зростає в умовах економічного відновлення після кризових періодів, коли держави та бізнес стикаються з необхідністю не лише відновлення втрачених економічних позицій, а й формування більш стійкої, інклюзивної та інноваційної економічної моделі. У цьому процесі підприємництво може виступати не лише інструментом відновлення виробничого потенціалу, а й каталізатором структурних трансформацій, модернізації економіки та підвищення її адаптивності до майбутніх викликів.

Аналіз останніх досліджень і публікацій.

Сучасні наукові дослідження приділяють значну увагу взаємозв'язку між підприємництвом, економічною стійкістю та процесами відновлення в умовах глобальної нестабільності. У контексті економік, що перебувають у стані конфлікту або посткризової трансформації, Цуцуннашвілі А. та Холкомб Р. [1–2] наголошують на зростанні ролі стійких технологій та підприємницьких ініціатив як ключових факторів підтримки економічної активності, інноваційного розвитку та соціально-економічної адаптації. Автори підкреслюють, що підприємництво у кризових економіках здатне виконувати функцію стабілізатора та механізму структурної перебудови.

У межах концепції стійкого розвитку науковці [3–6] аналізують специфіку стійкого підприємництва в умовах економік із низьким рівнем доходу, зосереджуючись на підприємницьких ініціативах на рівні так званого «дна піраміди». Автори наголошують на важливості ідентичності підприємця, соціальної відповідальності та орієнтації на довгострокову суспільну цінність як ключових детермінант стійкої підприємницької діяльності.

Окрему увагу в літературі [7–9] приділено ролі організаційних та поведінкових чинників у підтримці стійких трансформацій бізнесу. Науковці аналізують механізми формування екологічно відповідальної поведінки персоналу як передумови розвитку циркулярної економіки та стійких підприємницьких практик.

Автори доводять, що корпоративна культура, організаційна підтримка та управління людським капіталом є важливими елементами впровадження принципів сталого розвитку в підприємницькій діяльності.

Узагальнення результатів проаналізованих досліджень свідчить про зростання наукового інтересу до проблематики підприємництва та сталого розвитку. Водночас більшість існуючих праць зосереджується на окремих аспектах – інноваціях, соціальному підприємстві, екологічній відповідальності, фінансових драйверах або поведінкових чинниках – без формування комплексного бачення ролі стійкого підприємництва саме як системного драйвера економічного відновлення.

Отже, невирішеною залишається проблема теоретичного узагальнення та емпіричного обґрунтування механізмів впливу стійкого підприємництва на процеси економічного відновлення, а також визначення інституційних, фінансових і управлінських умов його ефективного розвитку, що й формує наукову нішу даного дослідження.

Формулювання завдання дослідження (мета статті). Метою статті є теоретичне обґрунтування ролі стійкого підприємництва як ключового драйвера економічного відновлення та розробка практичних рекомендацій щодо формування сприятливих умов для його розвитку в умовах сучасних трансформаційних викликів.

Виклад основного матеріалу дослідження. Стійке підприємництво виступає одним із ключових системних чинників економічного відновлення в умовах структурних криз, глобальної нестабільності та довгострокових трансформацій економічних моделей. На відміну від традиційних форм підприємницької діяльності, воно орієнтується не лише на досягнення фінансових результатів, а й на створення довготривалої економічної, соціальної та екологічної цінності, що формує основу для більш стійкого та інклюзивного зростання.

Важливим аспектом є вплив стійкого підприємництва на ринок праці та зайнятість. Розвиток малого й середнього бізнесу, соціально орієнтованих підприємств та інноваційних стартапів створює нові робочі місця, сприяє розширенню можливостей самозайнятості та підвищенню економічної активності населення. Окрім кількісного ефекту, стійке підприємництво впливає на якість зайнятості, формуючи попит на нові компетентності у сферах цифрових технологій, екологічного менеджменту, циркулярної економіки та інноваційного підприємництва. Це сприяє розвитку людського капіталу, підвищенню мобільності

робочої сили та формуванню більш гнучкого й адаптивного ринку праці [3].

Стійке підприємництво також відіграє значну роль у стимулюванні інновацій та підвищенні конкурентоспроможності підприємств і національних економік. Інтеграція принципів сталого розвитку у бізнес-моделі сприяє впровадженню технологічних, організаційних та продуктових інновацій, спрямованих на зменшення негативного впливу на довкілля, підвищення енергоефективності та оптимізацію використання ресурсів. Такий підхід дозволяє підприємствам формувати унікальні конкурентні переваги, зміцнювати репутацію, розширювати доступ до міжнародних ринків і відповідати сучасним вимогам інвесторів та споживачів [5].

Окремого значення набуває регіональний вимір впливу стійкого підприємництва. Підприємницькі ініціативи сприяють поживленню економічної активності на місцевому рівні, розвитку територіальних громад, диверсифікації регіональної економіки та зменшенню соціально-економічних диспропорцій. Стійке підприємництво може виступати каталізатором формування локальних інноваційних екосистем, розвитку кластерних структур, підтримки малого бізнесу та створення нових центрів економічного зростання. У кризових або посткризових регіонах воно виконує додаткову стабілізаційну функцію, сприяючи відновленню ділової активності, збереженню виробничого потенціалу та формуванню нових економічних можливостей [1].

Систематизація основних напрямів впливу стійкого підприємництва на економічне відновлення подана в таблиці 1.

Узагальнюючи наведене, можна стверджувати, що стійке підприємництво виступає багатовимірним інструментом економічного відновлення, поєднуючи функції стимулювання зростання, розвитку зайнятості, інноваційного оновлення, підвищення

конкурентоспроможності та регіональної стабілізації. Його потенціал полягає у здатності формувати більш адаптивну, інклюзивну та довгостроково стійку модель економічного розвитку, що робить доцільним подальше дослідження механізмів його підтримки та інституційного стимулювання.

Розвиток стійкого підприємництва формується під впливом комплексу взаємопов'язаних економічних, інституційних, фінансових, соціальних та технологічних чинників, які визначають можливості інтеграції принципів сталого розвитку у підприємницьку діяльність. У сучасних умовах зростає значення не лише внутрішніх ресурсів підприємств, а й якості зовнішнього середовища, що створює стимули або, навпаки, обмеження для впровадження стійких бізнес-моделей.

Одним із ключових факторів розвитку стійкого підприємництва є інституційне середовище, зокрема ефективність державної політики, рівень регуляторної підтримки, доступність фінансових інструментів та стабільність правової системи. Формування сприятливих умов для розвитку «зелених» інновацій, соціально відповідального бізнесу та циркулярних бізнес-моделей значною мірою залежить від наявності чітких нормативних рамок, податкових стимулів, механізмів державного співфінансування та програм підтримки малого і середнього підприємництва. Водночас фрагментарність політики, регуляторна невизначеність та обмежена координація між інституціями можуть стримувати розвиток стійких підприємницьких ініціатив.

Важливу роль відіграє фінансовий фактор, оскільки впровадження стійких технологій, екологічно чистих виробничих процесів та інноваційних бізнес-рішень часто потребує значних інвестицій. Доступ до кредитних ресурсів, венчурного капіталу, грантового фінансування та інструментів сталих фінансів формує можливості для масштабування

Таблиця 1

Основні напрями впливу стійкого підприємництва на економічне відновлення

Напрямок впливу	Ключові механізми	Очікуваний економічний ефект
Економічне зростання	Інновації, диверсифікація економіки, ресурсоефективність	Прискорення темпів зростання, підвищення продуктивності
Зайнятість	Створення робочих місць, розвиток МСП, самозайнятість	Зниження безробіття, розвиток людського капіталу
Інновації	Впровадження нових технологій і бізнес-моделей	Підвищення конкурентоспроможності підприємств
Конкурентоспроможність	Інтеграція сталих практик, репутаційні переваги	Розширення ринків, залучення інвестицій
Регіональний розвиток	Локальні екосистеми, підприємницькі кластери, підтримка громад	Зменшення регіональних диспропорцій, економічна активізація

Джерело: побудовано авторами за даними [2; 3; 10]

стійких підприємств і підвищення їхньої конкурентоспроможності. Разом із тим, високі початкові витрати, обмежений доступ до довгострокового фінансування та підвищені інвестиційні ризики можуть виступати суттєвими бар'єрами для підприємців, особливо у країнах із нестабільними економічними умовами [9].

Суттєвим чинником розвитку стійкого підприємництва є людський капітал та управлінські компетенції. Рівень підприємницької культури, наявність знань у сфері сталого розвитку, інноваційного менеджменту та цифрових технологій визначають здатність підприємств формувати та реалізовувати довгострокові стійкі стратегії. Лідерство, корпоративні цінності, етичні стандарти та орієнтація на соціальну відповідальність сприяють інтеграції принципів сталого розвитку у бізнес-практику, формуючи додаткові конкурентні переваги. Водночас дефіцит кваліфікованих кадрів, недостатній рівень екологічної та цифрової грамотності, а також низька готовність менеджменту до впровадження інновацій можуть істотно обмежувати потенціал розвитку стійкого підприємництва [7].

Технологічний фактор також відіграє важливу роль, оскільки цифровізація, автоматизація та впровадження інноваційних рішень відкривають нові можливості для підвищення ефективності ресурсокористування, оптимізації виробничих процесів та створення нових бізнес-моделей. Розвиток штучного інтелекту, платформних рішень та цифрових екосистем сприяє формуванню більш гнучких і масштабованих підприємницьких структур. Водночас обмежений доступ до сучасних технологій, цифровий розрив, кіберризик та нестача інфраструктури можуть виступати стримувальними чинниками для широкого впровадження стійких інновацій [5].

Соціально-культурні фактори також мають значний вплив на розвиток стійкого підприємництва. Рівень суспільної підтримки сталого розвитку, екологічна свідомість споживачів, довіра до бізнесу та розвиток соціального капіталу формують попит на відповідальні підприємницькі практики. Зростання ролі етичного споживання, корпоративної соціальної відповідальності та соціального підприємництва створює додаткові стимули для впровадження стійких бізнес-моделей. Водночас низький рівень суспільної довіри, обмежена поінформованість щодо переваг сталого розвитку та короткострокова орієнтація споживчих рішень можуть знижувати мотивацію підприємців до інвестування у довгострокові стійкі проекти [3].

Окремого значення набувають регіональні чинники, зокрема рівень розвитку місцевих

підприємницьких екосистем, наявність клас-терних ініціатив, інноваційної інфраструктури та підтримки з боку органів місцевого самоврядування. У регіонах із розвиненими мережами співпраці між бізнесом, наукою та владою формуються сприятливі умови для масштабування стійких підприємницьких практик, розвитку стартапів і впровадження інновацій. Натомість у депресивних або посткризових регіонах слабка інфраструктура, обмежений доступ до ресурсів та низький рівень інвестиційної активності можуть значно ускладнювати розвиток стійкого підприємництва [1].

Таким чином, розвиток стійкого підприємництва визначається балансом між факторами-стимуляторами та бар'єрами, які формуються на макро-, мезо- та мікрорівнях економічної системи. Подолання інституційних, фінансових, технологічних та соціальних обмежень потребує комплексного підходу, що поєднує державну підтримку, розвиток підприємницьких екосистем, інвестиції в людський капітал та впровадження інноваційних інструментів управління. Усвідомлення ключових факторів і бар'єрів розвитку стійкого підприємництва створює підґрунтя для формування ефективних політик стимулювання підприємницької активності та підвищення її внеску в економічне відновлення.

Ефективне стимулювання стійкого підприємництва потребує формування комплексної системи інституційних, фінансових, освітніх та інноваційних механізмів, спрямованих на інтеграцію принципів сталого розвитку у підприємницьку діяльність. З огляду на зростаючу роль підприємництва у процесах економічного відновлення, державна політика має бути орієнтована не лише на підтримку бізнес-активності загалом, а й на цілеспрямоване заохочення моделей, що поєднують економічну ефективність із соціальною відповідальністю та екологічною збалансованістю.

Важливим напрямом є вдосконалення регуляторного середовища шляхом формування прозорих і передбачуваних правил для розвитку стійких бізнес-моделей. Запровадження спеціалізованих правових рамок для «зеленого» підприємництва, циркулярної економіки та соціального бізнесу сприятиме зниженню регуляторних ризиків і підвищенню інвестиційної привабливості таких ініціатив. Паралельно необхідним є спрощення адміністративних процедур, зменшення транзакційних витрат та гармонізація національного регулювання з міжнародними стандартами у сфері сталого розвитку.

Фінансова підтримка стійкого підприємництва має базуватися на розширенні доступу

до довгострокового фінансування та розвитку інструментів сталих інвестицій. Податкові стимули для підприємств, що впроваджують ресурсоефективні технології, механізми зеленого кредитування, грантові програми для інноваційних стартапів і фонди підтримки малого та середнього бізнесу здатні значно активізувати реалізацію довгострокових проєктів. Водночас важливим є формування інфраструктури сталих фінансів, включно з розвитком зелених облігацій, імпаکت-інвестування та механізмів державно-приватного партнерства.

Стимулювання інноваційної активності є необхідною передумовою підвищення конкурентоспроможності стійкого підприємництва. Підтримка науково-дослідних розробок, розвиток бізнес-інкубаторів, акселераторів, технологічних хабів та стартап-екосистем сприяють комерціалізації інновацій і масштабуванню ефективних бізнес-моделей. Особливе значення має впровадження цифрових технологій, штучного інтелекту та рішень у сфері циркулярної економіки, що відкриває нові можливості для підвищення продуктивності та оптимізації використання ресурсів.

Розвиток людського капіталу та підприємницьких компетенцій виступає стратегічним чинником формування стійких бізнес-практик. Інтеграція освітніх програм з підприємництва, сталого розвитку, екологічного менеджменту та цифрових навичок у систему формальної та неформальної освіти сприятиме формуванню нового покоління підприємців, здатних ухвалювати управлінські рішення з урахуванням довгострокових соціально-економічних та екологічних наслідків. Підтримка програм менторства, професійної перекваліфікації та бізнес-навчання дозволить посилити управлінський потенціал підприємницького сектору.

Важливу роль відіграє розвиток міжсекторальної взаємодії та партнерств між бізнесом, державою, науковими установами та громадянським суспільством. Формування підприємницьких кластерів, регіональних інноваційних екосистем і платформ співпраці сприятиме обміну знаннями, доступу до ресурсів та спільній реалізації стійких проєктів. Підтримка локальних ініціатив та регіонального підприємництва дозволить посилити внесок стійкого бізнесу у територіальний розвиток та зменшення соціально-економічних диспропорцій.

Систематизація ключових напрямів стимулювання стійкого підприємництва та відповідних інструментів подана в таблиці 2.

Узагальнюючи наведене, можна стверджувати, що стимулювання стійкого підприємництва має ґрунтуватися на поєднанні регуляторних, фінансових, інноваційних, освітніх та соціальних інструментів, що формують комплексну екосистему підтримки відповідального бізнесу. Реалізація таких заходів дозволить посилити внесок стійкого підприємництва у процеси економічного відновлення, підвищити конкурентоспроможність національної економіки та сформувати довгостроково стійку модель розвитку.

Висновки. У статті обґрунтовано, що стійке підприємництво виступає одним із ключових драйверів економічного відновлення в умовах глобальної нестабільності, структурних трансформацій та зростаючих соціально-екологічних викликів. Встановлено, що інтеграція принципів сталого розвитку у підприємницькі бізнес-моделі сприяє підвищенню економічної стійкості, стимулюванню інноваційної активності, створенню нових робочих місць, посиленню конкурентоспроможності підприємств і розвитку регіональних економік. Показано, що стійке

Таблиця 2

Основні напрями та інструменти стимулювання стійкого підприємництва

Напрямок стимулювання	Ключові інструменти та механізми	Очікуваний ефект
Регуляторна політика	Спеціалізовані правові рамки, дерегуляція, гармонізація стандартів	Зниження бар'єрів входу, зростання інвестиційної привабливості
Фінансові інструменти	Податкові пільги, зелене фінансування, гранти, венчурний капітал	Активізація інвестицій, масштабування стійких проєктів
Інноваційна підтримка	Бізнес-інкубатори, R&D-програми, цифрові рішення, стартап-екосистеми	Підвищення технологічності та конкурентоспроможності
Освіта і людський капітал	Підприємницька освіта, менторство, перекваліфікація	Розвиток управлінських компетенцій, формування культури сталості
Партнерства та кластери	Бізнес-кластери, міжсекторальна співпраця, регіональні екосистеми	Посилення регіонального розвитку, синергія ресурсів
Соціально-культурні стимули	Популяризація сталого бізнесу, етичне споживання, CSR	Зростання ринкового попиту на стійкі продукти

Джерело: побудовано авторами за даними [2; 3; 7; 8]

підприємництво виконує не лише економічну, а й важливу соціальну та екологічну функцію, формуючи передумови для довгострокового збалансованого зростання.

Визначено, що ефективний розвиток стійкого підприємництва залежить від формування сприятливого інституційного середовища, доступу до фінансових ресурсів, розвитку людського капіталу, інноваційної інфраструктури та міжсекторальної співпраці. Запропоновані рекомендації щодо вдосконалення

регуляторної політики, фінансового стимулювання, освітніх програм і підтримки підприємницьких екосистем можуть бути використані для посилення внеску підприємницького сектору у процеси економічного відновлення та підвищення стійкості національної економіки. Перспективи подальших досліджень пов'язані з емпіричною оцінкою впливу стійкого підприємництва на макроекономічні показники та розробкою інструментів вимірювання його ефективності.

Бібліографічний список

1. Tsutsunashvili A., Yela Aránega A., Castaño Urueña R. Challenged global economics amid conflict in warring countries. *Sustainable Technology and Entrepreneurship*. 2024. Vol. 3. No 3. Article 100068. DOI: <https://doi.org/10.1016/j.stae.2023.100068>
2. Holcombe, R. G. Entrepreneurial Economies. *Economies*. 2021. Vol. 9. No (3). 123. DOI: <https://doi.org/10.3390/economies9030123>
3. Musona, J., Puumalainen, K., Sjögrén, H., & Vuorio, A. Sustainable Entrepreneurship at the Bottom of the Pyramid: An Identity-Based Perspective. *Sustainability*. 2021. Vol. 13. No 2. 812. DOI: <https://doi.org/10.3390/su13020812>
4. Zarkua T., Heijman W., Benešová I. & Krivko M. Entrepreneurship as a driver of economic development. *Entrepreneurial Business and Economics Review*. 2025 Vol. 13. No 1. P. 61–77. DOI: <https://doi.org/10.15678/EBER.2025.130104>
5. Apostu, S-A., & Gigauri, I. Sustainable development and entrepreneurship in emerging countries: Are sustainable development and entrepreneurship reciprocally reinforcing? *Journal of Entrepreneurship, Management, and Innovation*. 2023. Vol. 19, No 1. P. 41–77. DOI: <https://doi.org/10.7341/2023191>
6. Shahrahmani M., Aflatoonian B., Mirzaei H., Bahremand B., Aflatoonian B. Sustainable entrepreneurship models dynamics and key drivers of societal and environmental impact. *Discover Sustainability*. 2025. Vol. 6, Article 1019. DOI: <https://doi.org/10.1016/j.stae.2023.100068>
7. Lazarte-Aguirre A. Pathways to sustainable entrepreneurship: Analysing drivers of sustainable entrepreneurial orientation. *Sustainable Technology and Entrepreneurship*. 2024. Vol. 3. No 3. Article 100081. DOI: <https://doi.org/10.1016/j.stae.2024.100081>
8. Aguirre Benalcázar, M. C., Jaramillo Paredes, M. F., & Romero Hidalgo, O. M. Sustainable Entrepreneurship in Emerging Economies: The Role of Financial Planning, Environmental Consciousness, and Artificial Intelligence in Ecuador – A Cross-Sectional Study. *Sustainability*. 2025. Vol. 17. No 14. 6533. DOI: <https://doi.org/10.3390/su17146533>
9. Lewicka D., Glińska-Noweś A., Batko R., Bashynska I., Ur Rehman H. Organizational Support for the Circular Economy through Shaping Employee Green Behaviour. *Edward Elgar Publishing Ltd*. 2025. 250 p.
10. Ebabu E. A., Yu H., Weikang Z., Gong H. Economic and social impacts of sustainable entrepreneurship: Systematic review and bibliometric study of global evidence. *Sustainable Development*. 2025. Vol. 33. Issue 4. P. 5890–5903. DOI: <https://doi.org/10.1002/sd.3440>

References

1. Tsutsunashvili A., Yela Aránega A., Castaño Urueña R. (2024) Challenged global economics amid conflict in warring countries. *Sustainable Technology and Entrepreneurship*. Vol. 3. No 3. Article 100068. DOI: <https://doi.org/10.1016/j.stae.2023.100068>
2. Holcombe, R. G. (2021) Entrepreneurial Economies. *Economies*. Vol. 9. No (3). 123. DOI: <https://doi.org/10.3390/economies9030123>
3. Musona, J., Puumalainen, K., Sjögrén, H., & Vuorio, A. (2021) Sustainable Entrepreneurship at the Bottom of the Pyramid: An Identity-Based Perspective. *Sustainability*. Vol. 13. No 2. 812. DOI: <https://doi.org/10.3390/su13020812>
4. Zarkua T., Heijman W., Benešová I. & Krivko M. (2025) Entrepreneurship as a driver of economic development. *Entrepreneurial Business and Economics Review*. Vol. 13. No 1. P. 61–77. DOI: <https://doi.org/10.15678/EBER.2025.130104>
5. Apostu, S-A., & Gigauri, I. (2023) Sustainable development and entrepreneurship in emerging countries: Are sustainable development and entrepreneurship reciprocally reinforcing? *Journal of Entrepreneurship, Management, and Innovation*. Vol. 19, No 1. P. 41–77. DOI: <https://doi.org/10.7341/2023191>
6. Shahrahmani M., Aflatoonian B., Mirzaei H., Bahremand B., Aflatoonian B. (2025) Sustainable entrepreneurship models dynamics and key drivers of societal and environmental impact. *Discover Sustainability*. Vol. 6, Article 1019. DOI: <https://doi.org/10.1016/j.stae.2023.100068>

7. Lazarte-Aguirre A. Pathways to sustainable entrepreneurship: Analysing drivers of sustainable entrepreneurial orientation. *Sustainable Technology and Entrepreneurship*. 2024. Vol. 3. No 3. Article 100081. DOI: <https://doi.org/10.1016/j.stae.2024.100081>
8. Aguirre Benalcázar, M. C., Jaramillo Paredes, M. F., & Romero Hidalgo, O. M. (2025) Sustainable Entrepreneurship in Emerging Economies: The Role of Financial Planning, Environmental Consciousness, and Artificial Intelligence in Ecuador – A Cross-Sectional Study. *Sustainability*. Vol. 17. No 14. 6533. DOI: <https://doi.org/10.3390/su17146533>
9. Lewicka D., Glińska-Noweś A., Batko R., Bashynska I., Ur Rehman H. (2025) Organizational Support for the Circular Economy through Shaping Employee Green Behaviour. *Edward Elgar Publishing Ltd*. 250 p.
10. Ebabu E. A., Yu H., Weikang Z., Gong H. (2025) Economic and social impacts of sustainable entrepreneurship: Systematic review and bibliometric study of global evidence. *Sustainable Development*. Vol. 33. Issue 4. P. 5890–5903. DOI: <https://doi.org/10.1002/sd.3440>

Yuliia Malynovska

Candidate of Economic Sciences, Associate Professor,
Associate Professor at the Department of Foreign Trade and Customs,
Lviv Polytechnic National University
ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-1551-9492>

Illia Zaiets

Postgraduate Student,
Lviv Polytechnic National University
ORCID: <https://orcid.org/0009-0001-5862-3337>

Taras Martyniuk

Postgraduate Student,
Lviv Polytechnic National University
ORCID: <https://orcid.org/0009-0007-0793-9941>

Ruslan Machula

Postgraduate Student,
Lviv Polytechnic National University
ORCID: <https://orcid.org/0009-0005-2551-4512>

SUSTAINABLE ENTREPRENEURSHIP AS A DRIVER OF ECONOMIC RECOVERY

This article examines sustainable entrepreneurship as a key driver of economic recovery in the context of global instability, structural transformations, and increasing socio-environmental challenges. The study is based on the premise that traditional growth-oriented business models are insufficient to ensure long-term economic resilience, social inclusion, and environmental sustainability. Therefore, the integration of sustainability principles into entrepreneurial activity is becoming a critical condition for building adaptive and competitive economic systems. The paper substantiates the theoretical foundations of sustainable entrepreneurship and identifies its role in stimulating economic growth, innovation, employment, and regional development. It is argued that sustainable entrepreneurial practices contribute to economic recovery through resource-efficient production, the implementation of green and digital technologies, the diversification of economic structures, and the creation of long-term value for multiple stakeholders. The research highlights that sustainable entrepreneurship enhances innovation capacity by promoting new business models, circular economy solutions, and responsible investment strategies, which strengthen the competitiveness of firms and national economies. The study also analyzes key factors and barriers affecting the development of sustainable entrepreneurship, including institutional conditions, access to finance, human capital quality, technological readiness, and socio-cultural determinants. Particular attention is given to financial constraints, regulatory uncertainty, skills gaps, and technological inequalities as major obstacles to the scaling of sustainable business initiatives. At the same time, supportive public policies, innovation ecosystems, entrepreneurial education, and cross-sector partnerships are identified as essential enablers of sustainable entrepreneurial growth. Based on the findings, the article proposes a set of policy and managerial recommendations aimed at stimulating sustainable entrepreneurship as a mechanism for economic recovery.

Keywords: sustainable entrepreneurship, economic recovery, sustainable development, innovation, competitiveness, regional development, entrepreneurial ecosystem, green business, circular economy.

Дата надходження статті: 04.01.2026

Дата прийняття статті: 21.01.2026

Дата публікації статті: 03.02.2026